

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50

¡LI ESTÁ BÉ!

UAN D. Emilio va enviar a passeig los principis republicans, tirant al foch la seva historia política y aconsellant ab gran insistencia als seus amichs que ingressessin en las filas monárquicas, deya a tothom que volia sentirlo:

—Ja ho veyén: los republicans no s'entenen, ni s'entendrán may: son una colla de somia-truytas, privats de tot sentit gubernamental: no hi ha que contar ab ellas: precisa abandonarlos. La patria es primer que la República y l'pressupost de la pau una necessitat urgent é ineludible. Lo partit liberales l'únic que pot afiansar las conquistas democráticas. Aneuvos a reunir ab ell tots los que 'm tinguéu amiat. Jo 'm retiro a escriure la historia d' Espanya.

Aquesta resolució, per estrambótica é incoherent que pogués semblar en un home que havia combatut a sanch y a foch la monarquia verdaderament democrática de D. Amadeo de Saboya, y que ara 's presta va a no hostilizar a la monarquia pseudo-democrática dels Borbons, fins a cert punt podria tenir per móvil un error disculpable en un excés de patriotisme, y en lo cansanci produhit pels anys y ls desenganys.

Pero perque aixis se pogués creure era precís que l'ex-tribuno hagués complert lo que deya al peu de la lletra, retirantse a casa seva, aislantse per complert de las corrents políticas, enterrantse en vida.

O en altres termes: podia fer comen Lagartijo, que al pendre la resolució de no torejar més, va tallarse la queta.

Pero D. Emilio, després de dir que 's retirava de la política, s'ha convertit en l'home més escandalós d' Espanya.

Aquella dignitat política tan olímpica que 'l mogué aparentment a retirarse, s' arrossega avuy pels ministeris y per las antecámaras prenent part directa y personal en las combinacions bisantinas de la decadencia vergonyosa en que han sumit a Espauya 'ls governs monárquichs.

D. Emilio, que va perdre la fé ab los republicans, la té posada cegament ab los fusionistas.

Aqueixa cáfila de vividors sense conciencia, sense prestigi, sense més ideals que viure arrapats als murgrons de la vaca del pressupost; aquests corruptors de las migradas conquistas democráticas consignadas en las lleys del Estat y mistificadas sistemáticamente en lo terreno de la práctica; aquests homes funestos que burlan a Melilla 'ls sentiments patriótics de la nació; que provocan motins por tot arreu ab las sevas exigencias metálicas; que atornillan sense pietat prempant al infelís contribuyent; que tenen preparats los tractats de comers que han de tirar per portas als agobiats productors; que 's preparan a colmar de beneficis a las empresas ferro-carrileras; que tenen tancadas las Corts per espay de vuit mesos; que promou-

hen crisis ministerials purament domésticas; que 's vanaglorian de que 'l pais estiga tan aplomat, que ni esma li queda pera protestar contra tants y tan insoportables abusos: aquests homes contan ab l'apoyo actiu, decidit y personal del ex-tribuno de la democracia, fins al extrém de ferli faltar a la resolució que havia adoptat fa poch mesos de retirarse de la política.

D. Emilio 's presta a intervenir en todas las rastrias de aqueixa política de camarilla y de nepotisme, que sembla un rebrot de aquellas indignas polacadas, que va destruir la revolució del any 54, l'epoca precisament en que D. Emilio va neixer a la vida pública.

¡Quin espectacle més llastimós!...

Lo decrépit Sagasta conta 'ab ell en tot y per tot. Castelar li ha venut l'ánima. Es aquest un cas de hipnotisme polítich que no té precedents en la nostra historia tan fecunda en rasgos de rebaixament.

Al punt a que han arribat las cosas, no 's necessita tenir la inteligencia de un Castelar pera veure la porridura de la present situació política. Aqueixa porridura se sent ab lo nas.

Y a remenar aquest pudrimaner d' ambicions y concupiscencias aplica avuy la seva activitat y tots los seus cinch sentits aqueixa Celestina de la comedia fusionista, concertadora de enamoraments ilícits y pecaminosos.

Durant lo desarrollo de l'última crisis, D. Emilio, transformat en una especie de Martinez Campos civil, ha tingut també las sevas corassonadas y d' ellas ha fet gala en repetidas gestions y continuas conferencias.

¡Pero qué n'ha tret? Vejemo. Convertit en una especie de recader de D. Práxedes, mentres se dedicava a aplacar l'enig dels ofesos y a amoixar a n' en Gamazo y a n' en Maura, creyent qu' en pago de aquests bons serveys, l'home del tupé li concediria una cartera pel seu estimat *Venturita*, en Sagasta li feya la gran xarranada del sigle, recordantse avants dels seus contertulis y dels seus parents, que dels amichs de D. Emilio.

Aixis, mentres lo Sr. Abarzuza s'ha quedat en terra, un cusi de un nebot de 'n Sagasta s'ha calsat la cartera de Hisenda: un amich intim del almirat Moret s'ha calsat la cartera de Governació; y la pobre Celestina que cap a sas vellesas s'ha ficat en lals enredos, s'ha quedat ab un pam de nas.

¡Li está bé!

Los mateixos fusionistas que per la vida ayrada que portan sembla que no son ja susceptibles d'escandalisarse per res, se ruborisan davant de las descaradas ingerencias de D. Emilio en la seva política menuda y d'entre-bastidors. ¡L'home dels grans ideals, l'home del immaculat patriotisme, l'home del pressupost de la pau, transformat en l'últim agent de las intrigas y de las maulas sagastinas!... Y al veure que ni sacrificant la seva historia y la seva respectabilitat, com avants vá sacrificar miserablement al partit que acaudillava, arriba a recullir, en pago de la seva mala conducta, ni 'l mes trist rosegó per accontentar al

seu idolatrat *Venturita*, n'hi ha per tirarse de cap al foch!

Sent tan gran com es la vanitat de D. Emilio, gran ha de ser també la seva decepció.

Ell se creya jugar ab en Sagasta, y resulta qu' en Sagasta juga ab ell, com ab un cadet.

Quan feya de republicà encare li tenia alguna consideració y l'ajudava bonament a treure un que altre diputat, posant al seu servey la pressió dels governadors de las provincias, y en últim extrém l'eficacia dels escrutinis fraudulents. Avuy que ha deixat la República de banda, creu guanyar afanyosamente ab las sevas trifulgas una cartera de ministre per un amich, y no li donan.

Compari temps ab temps, y haix l'únic aspecte positiu del assumpto, calculi quin negoci ha fet.

Pero remontis un xich més enllá, remontis fins a las épocas en que, baix lo pretext de una corruptora benevolencia, no havia encare putinejat en la política asquerosa dels monárquichs, y veurá multituds entusiasmadas que l'aplaudeixen ab deliri, que l'ac laman primer apóstol de la democracia, que 's deixan guiar dócilment enlluhernadas per la llum del seu geni oratori. Recordi aquells temps, compari la seva situació de llavoras ab la de avuy, y confessi que ja en aquesta vida hi ha un infern pels réprobos.

Precipitarse desde 'l cel dels ideals al ferner de la mes corrompuda realitat, y veures condemnat fatalment a rebejars hi, sense medi possible de remontar lo vol, es un dels cástichs més horribles, que ni 'l mateix Dante vá imaginar, pera exemple dels que perden lo seny y cometen la més ignoble é injustificada de las apostasias.

P. K.

ON tan grans los escándols a que dona lloch la conducta del senyor Calvo, secretari del Ajuntament de Gracia, del arcalde y de la majoria dels regidors que l'apoyan a tot estrop, que al últim lo governador de la provincia ha manat practicar una investigació.

Creym que la cosa anirà de serio y que 'ls delegats del Sr. Larroca, encarregats del assumpto, obrarán ab completa imparcialitat.

Perque no hi hauria res que produhis un efecte tan pessim, com que l'expedient gubernatiu se convertís en una pantalla ó en una especie de tapabrutis.

La insurrecció del Brasil ha sigut vensuda. Las ins-

titucions republicanes estan assegurades en aquell pais. Lo govern del president Peixoto ha triuntat, no tan sols ab la forsa de las armas, sino també ab la de la opinió pública.

En plena guerra civil van celebrarse las elecciones presidenciales.

Y 'l Sr. Peixoto no va fer la menor pressió: va abstenirse de demanar que 'l reelegissen; va guardar la més absoluta imparcialitat.

Y davant del fallo del pais soberà s'ha inclinat tothom.

Prenguin exemple de aquest resultat los pobles monarquics combatuts per pretensions dinásticas, als quals passen dels pares als fills y als nets, perpetuant-se molts cops fins a la quinta generació.

La República es la pau.

Després del ministeri dels notables quin nom podem donar al que s'acaba de constituir?

La resposta es evident: lo ministeri dels insignificants.

Una de las máximas que informa la política del sultán del Marroch, es la següent:

«Com més pobre siga un poble, menos medis té per rebelarse.»

Qualsevol diria que aquesta máxima está incrustada en lo cervell dels homes polítics de la restauració. No a altre fi pot respondre l'afany que demostren de empobrir a Espanya.

Perque com més pobre siga 'l poble espanyol, menos medis tindrà per enviarlos a passeig a n'ells y a lo que representan.

L'actitud de Navarra, ferma y resolta, de moment ha lograt un gran triunfo, ab la cayguda de'n Gamazo.

Prenguin exemple 'ls productors catalans.

Si aquí sapiguessin unirse y cridar fort contra 'ls tractats de comers en projecte que han de arruinar al pais, la vida ministerial del famós Moret estaria contada.

Desgraciadament, mentres los toros navarros son de puntas y embesteixen de dret, los de Catalunya ja fa temps qu'estan embolats, y 'l primer espasa de l'escola lliure-cambista 'ls toreja, sense corre cap perill.

A Sabadell han proclamat candidat a diputats a Corts per aquell districte, a un magatzemista de Madrid, anomenat Timoteo Bustillo. Lo mérit de aquest senyor consisteix en fer lo menos una trentena d'anys que compra géneros a n'aquella plassa.

Sent un dels primers compradors, no 's pot dir rigorosament que li venguin l'acta de diputat; pero si que li regalan per torna de las pessas que li endossan.

¡A quin extrém hem arribat!...

Ja per representar un districte important de Catalunya no 's necessita haver prestat al pais determinats serveys, ni professar certes idees, ni tenir rellevants condicions. Basta ser un comprador constant dels productes del districte.

Seguint l'exemple de Sabadell a Arenys elegerán el millor comprador de atmetllas; a Vilanova al millor comprador de borregos; a Vilafranca al millor comprador de cocas; a Berga al millor comprador de peras d'hivern y a Vich al millor comprador de llonganissas.

Diumenja, al ser proclamada la candidatura de don Timoteo, lo diputat per Tarrassa Sr. Sala, que al presentarse ell candidat en las últimas elecciones, defendia calurosament la necessitat de que 'l representant en Corts signés fill del districte, sostingué tot lo contrari al tractate de Sabadell y del Sr. Bustillo.

De manera que 'l Sr. Sala, que com a fabricant y per servir los pedidos del Sr. Bustillo, gastará sens dupte bona llana, lo qu'es com a diputat ni fila ni teixeix sino borras de desetxo.

Es molt sensible que 'l Sr. Sala, a pesar de ser tan jove, siga tan desmemoriat.

Per aquest defecte de la falta de memoria, 's donan cassos de que un diputat elegit com a liberal, distretament lo dia menos pensat se'n vaja a caure als braços dels conservadors.

Una pregunta:

Si 'l tractat de Wad-Ras que va firmarse al any 60, trenta quatre anys després, ó siga al 94, está encare per cumplirse en algunas de las sévas cláusulas, se desitja saber: quant temps serà menester perque sigui comestible 'l pastel amassat a Marrakeix pel Garnith y per 'l héroe de Sagunto?

Probablement se 'ns darà la resposta 'l dia del Judici a la vall de Josafat.

CARTAS DE FORA.—Conesa (Tarragona).—L'home negre de aquest poble prompte será 'l propietari mes rich de la comarca.

Sembla que haja trobat una mina. Tot sovint compra fincas y per mes que las posa en nom d'altres, de tant en tant se li escapa dir que son sévas. Aixó sí, que no li reclamin un centim en los repartos de consums y liquits perque es capás de remoure mitj mon per escapulirse de pagar. Aixó y las relacions manifestes que té ab una jamaña, ab la qual surt tot sovint al camp a visitar las sévas fincas, fan que molts dels séus feligresos diguin:—¿Qué pot trobarhi al cel lo nostre ensotanat que no-ho tingui ja a la terra?

Blanes.—Lo dia 11 del corrent quedá demostrat una vegada mes que tant fa riure la gracia com la poca gracia. Aixis li resultá al predicador de aquesta parroquia que ab sas sortidas de pen de banch provocá la hilaritat dels fidels reunits a la iglesia. Lo rector que tant se distingeix en la recaudació de fondos suá amargament los diners qu'estalviá ab la vinguda de un orador tant eloquent y graciós.

Arenys de mar.—Lo célebre caputxi P. Martí (a) Xato, al predicar ab motiu de las funcions de las Quaranta horas, demostrá que fa com los cranechs, ja que si avants-ho feya malament ara ho fa pitjor. No diu quatre paraulas que tingan sentit comú y encare aquestas plenas d'embuts, borbolls y deixant anar de sa boca, la mar de capellans, de tal manera que per las beatas que s'colocen sota la trona, sembla que ploqui. Las senyoras qu'ensenyan a la escola dominical li feren fer lo sermó de la séva hora, lo que no 'ns vingué de nou, puig cada diumenja fa una visiteta a l'escola que complau molt a las senyoretas de la colla del cabás, pero qui se'n resent son las alumnas, puig mentres ell hi es, las catedráticas no están més que per lo séu... director.

Reus.—L'ensotanat de l'iglesia de Sant Franciscove nia de donar los Sants Sagraments, y al passar per cert punt volgué reptar a un home convalescent de una malaltia, dihent-li ab un regany que 's tragués la gorra. Pero 'l pobre home li contestá que 's cuidés de casa séva y que ja 's veyá clar que lo qu'ell volia es que recaygués y que 's morís, ab l'intenció de cantarli las abolltas y cobrar desseguida, afegint:—¿Es aquesta la caritat qu'ensenyan los llanuts?

LA PELEGRINACIÓ

En algunas fábricas y talleres se rifan passatjes a Roma. Y de pesseta en pesseta 'ls obrers que s'entusiasman massa, deixan la semanada en aqueixa loteria espiritual. Primer resultat de la pelegrinació en projecte: lo foment del vici del joch.

En algun centro católic, com un de Sans que jo sé, s'efectuan sombras xinescas y quadros disolvents, presentant vistas de Roma y otras ciutats de Italia, al objecte d'el·lepolir als qu'encare no están ben decidits a deixarse embarcar. Segon resultat de la pelegrinació: donar cor agre als que volen anarse a divertir y no contan ab medis suficientes per ferho.

Pero s'ha de dir, en honor de la veritat, que las Juntas no descansan. Casi no hi ha fabricant a Catalunya que no haja rebut un ofici demanant que costegi 'l passatge a alguns dels séus obrers, pagantlos ademés lo jornal, durant la séva ausencia. Personalment y a parells com los fraires, recorren també las casas de las personas acaudaladas incitantlas a contribuir als gastos de la pelegrinació. Sabém no obstant, que per tot arrén recullen mes desaires que pessetas.

La mania de portar diners a Italia, quan aquí la miseria amenassa a tothom, es lo mes insensat que 's puga concebir.

Si aquests católics, tan amants de las tabolas pelegrescas, s'interessen realment per la classe obrera, medis sobrats tenen per demostrarho. A Andalucía y molts altres punts d'Espanya la falta de feyna y la miseria han pres las proporcions de una gran calamitat pública, mil vegadas mes terrible que una inundació y un terremoto. ¿Per qué, donchs, si tenen veraders sentiments cristians no acuden presurosos a socorre aqueixas horribles desgracias, en lloch de dedicarse a enviar pelegrins a Roma? ¿Quin contrast mes espantós lo dels obrers que van a fer un viatge de recreo baix lo patrocinio dels peixos grossos del ultramontanisme, y lo dels treballadors andalusos que 's corsecan de fam, en lo major abandono!

Pero l'objecte de la pelegrinació no es ni cristiá, ni católic, ni res que s'hi sembli.

Carlins y mestissos, los partidaris del rey de las húngaras y 'ls que volen estar bé ab las institucions actuals, se las apostan a qui portará mes llana a Roma. Uns y altres voldrien que Lleó XIII dirimis lo plet que tenen pendent, y creuhen uns y altres, que qui meni 'l remat mes gros, es qui guanyará.

Aquesta es la única causa del gran empenyo que uns y altres posan en joch. La pelegrinació, al principi, havia de ser mestissa exclusivament; pero 'ls carcondas, a fi de prevenir que 'l Papa proclamés a aquells cara-girats los únics católics ben vistos en lo Vaticá, s'hi han barrejat per romprels las oracions.

—Nosaltres—diuhen—aguantarém lo róssech dels bisbes; pero a la primera manifestació que 's fassi contraria a las nostras aspiracions, armarem un escándol que tremolará l'Esperit Sant.

Per aixó van a Roma y procuran anarhi lo mes ben acompanyats possible.

De manera que 'ls pelegrins de bona fé, aquells que creuhen sincerament que assistint a la pelegrinació fan una obra de pietat beneficosa a la salvació de la séva ánima, s'exposan a dos cosas:

Primer: a ser fantotxes de dos bandos polítics desafortats y a punt de pegarse.

Y segon: a rebre un mal tanto, si mogudas per la gelosia, per l'enveja y per la passió las kábilas carcondas y las taifas mestissas arriban a las mans y 's posan a ballar lo ball de bastons en presencia del jésé de la cristiandat.

Que tot podria ser, dada la fuga ab que s'han emprés la cosa 'ls amichs del Marqués de Serrano y 'ls admiradors del Marqués de las Cinquillas.

P. DEL O.

CARTA

D'UN MARIT A LA SEVA DONA.

Sra. Donya María Canadellas—Pla de Cabra.

Estimada esposa méva: T'escrich aquestas breus ratllas ab l'únich y sol propósit de que no'estignis ab ansia

Arribat a Barcelona per guanyar las caixaladas, fos fent de municipal, de burot ó de mistayre, m'hi topat ab uns senyors que m'han ofert una ganga d'aquellas que al nostre poble ni menos podem somniarlas. Afigurat tú que m'hi ven que si jo deixo embarcar-me y m'avineh a marxá a Roma a dá 'ls bons dias al papa, me pagan brusa, espardenyas, gorra, mócador, corbata, sis pacatillas de ral, begudas y teca, 'l viatge, l'entrada allá, 'l torná aquí... ¡una vida de patriarca!

Com tú comprendrás, davant de proposicions tan raras, jo 'ls he preguntat l'objecte d'aquesta contracta rara y ells m'han respost, que un senyor que va molt fort de butxaca no sabent ab qué gastarse los diners, té l'humorada de fei passejá uns quants dias a las classes proletarias.

—Pero bé—'ls he observat jo:—

jo voldria feyna llarga, y lo que vostés me donan es cosa d'una senmana. Quan torni d'allá, si accepto ¡puch abrigar la esperansa de que no estaré exposat a morir-me aquí de gana? Y ells m'han dit:—Marxéu tranquil: si us prestéu a fé aquest viatge, d'avuy endavant tindréu la existencia assegurada.—

¿Que 't sembla? A jutjar per xó, al tornar de veure 'l papa, ens farán anar potsar a visitá 'l Sultán d'África, ó 'l rey de San Petersburgo ó 'l emperador de Xauxa: perque per lo que jo veig aquí única-ment se tracta de donar gust a un senyor que vol que 'ls obrers en vaga se passejin, se distreguin y vejín terras estranyas.

¿Qué haurias fet en lloch méu, vejent sense una malla ni esperansa de trobar feyna? ¿Arreplegar la ganga? Pues aixó es lo que jo hi fet: sens pensarm'hi gens ni gayre, hi dit a aquests bons senyors que podian embarcar-me desseguit que 'ls convingués; ells m'han cullit la paraula, m'han assentat a las llistas que duyan a la butxaca, y després de darmé un duro y vint céntims en metrala, hem quedat en que seré dels que van a veure 'l papa.

Per xó única-ment t'escrich: quan m'embarco, no ho sé encare; pero desseguit que torni t'enviaré un'altra carta y todas las colonias que hagi pogut fe en lo viatge, donante de pas las ordres que m'dictin las circunstances. Entre tant, no t'amohinis, pensa qu'estich de cal Ample, y reb un estret abrás del teu marit:—Pere Llana.

C. GUMÁ.

LO NOU MINISTERI

RECISAMENT nou, no ho es. Li passa lo que a las sabatas massa velles, que s'hi posan solas novas: al cap de quatre dias s'ha de llensar tot, y 's perden solas y sabatas.

Lo ministeri estava inservible y li han volgut posar solas y talóns... ¿Durará gayre ab aquest remiendo?

Deu... y en Martínez Campos dirán. Entre tant, pera satisfacció del curiós lector, donarem com es de rigor la fotografia moral dels nou senyors

que 'ns gobernan.

SAGASTA

—¿Qui no 'l coneix?—dirá 'l lector, probàblement. Avuy, ningú. Don Práxedes ha cambiat molt. Jano es aquell

home de picardia sempre desperta y combinacions impossibles d'entendre...

Siga que la fractura de la cama li haja ressentit lo tupé; siga que ab l'estat del temps no hi valgan maniobras de certa classe, lo cas es que l'enyor Sagasta se 'ns descompon de mala manera, amenassant descendir al nivell dels politichs de quarto l'engle.

MORET

¡Aquest si qu' es efectivament un gran home! Se 'n van tots los ministres que tenen una mica de cara y ulls y ell se queda. Lo pais se li tira a sobre ab la qüestió dels tractats, y ell se queda. Fà l'paper més ridicul del món en l'assumptó d' Africa... y ell se queda.

L'únic que ha fet es afuixar una cartera. Dessempenyava ls ministres de Foment y d' Estat y ara s' ha reservat solzament lo segón.

Espanya ha rebut la noticia ab no gayre alegría: en cambi a Inglaterra diu que tot' aquesta senmana hi ha hagut lluminarias per celebrarla.

Quan los gossos lladran, alguna cosa senten: quan los inglesos estan contents...

AGUILERA

¡Gracias a Deu que al últim ha obtingut lo que tant desitjava!...

¿Qué s' pensan que 'n feya poch d' anys que aquest home anava al darrera de ser ministre?

Cada vegada que don Práxedes pujava al poder: —Senyor Sagasta: espero que aquesta vegada...

Venia una modificació ministerial: —Suposo, don Práxedes, que aquest cop...

Ocurria un altre crisis: —Me sembla, senyor Sagasta que lo qu' es ara...

Per fi ha vingut lo seu torn: a cada pretendent li arriba l'seu S. Martí.

Es demócrate y sumament gras. De modo que per lo que s' refereix a aquest ministre... no podém de cap manera ballarla magre...

LÓPEZ DOMÍNGUEZ

¡Roba vella! Reputació gastada, héroe frustrat en deu mil ocasions. Diu que s' queda en lo ministeri ab l'únic y exclusiu propósit de respondre davant de las Corts de lo de Melilla.

¡El respondre de...! Vaja, home; no 'ns fassi riure. Tenim verdadera curiositat per veure que respondrà.

PASQUÍN

Aixís com en Lopez Dominguez es lo Pasquín de terra, en Pasquín es lo Lopez Dominguez de mar. Las mateixas iniciativas, igual talent, idéntica tranquilidat... A n' ell deixinli donar bons empleos als individuos de la seva familia, y no li parlin de res més.

¡Estaria bonich que un ministre de Marina s' hagués de cuydar dels barcos!... ¿De qué servirian llavors los mariners, los capitans y ls jefes de la escuadra?

RUIZ CAPEPON

Li diuen Capdepon; pero ben considerat no es cap de res. Ara es ministre de Gracia y Justicia: en temporadas anteriores ho ha sigut de Governació...

Es lo mateix que una ampolla buyda: igualment s' hi pot tirar vi, que llet, que aygua de la font del ferro...

GROIZARD

Desde que donya María Cristina, es regent, aquest senyor no havia sigut ministre. Antigament n' era ab més freqüencia... ¿Haurá perdut, ab tan llarchs anys de cessantia, l'agre de treballar?...

BECCERRA

Ministre d' Ultramar. Es per ell un ofici com un altre. Quan don Práxedes forma govern y no sab de qui servirse per ocupar aquest departament, sempre surt del apuro del mateix modo: —¡Que vingui en Becerra!...

SALVADOR

¡Apellido terrible!... En Sagasta l' ha fet ministre porque... ¿Per qué dirian?...

¿Per qué es sabi? ¿per qué es tonto?...

Perque es parent seu.

Fins ara havia sigut director de la Tabacalera.

Si en lo ministeri d' Hisenda ho arregla tan bé com en la Societat dels tabacos... ¡ja 'ns podém preparar a escupir!...

FANTÁSTICH.

arquebisbe de Valencia ho entén: La proba es la disposició que acaba de dictar de que las monjas qu' entrin als convents no portin lo dot en fincas, ni en hipotecas, ni en bens de cap classe que reclamin la intervenció de notari. Los dots haurán de ser en diners, en billets, ó en paper del Estat.

Las fincas no poden amagar-se, y lo demés, sí.

Dessota de un mantéu ó de un manto de abadessa s' hi pot portar impunement una fortuna.

Repetim que l' arquebisbe de Valencia ho entén.

Los fusionistas de Mataró encare aquest any van recordarse de celebrar ab un ápat la festa de Sant Baldomero.

Aixó sí, aprofitaren l' ocasió de brindar per en Sagasta.

¡Com si la falta del duch de la Victoria, pogués sustituirse ab l' existencia del duch de la Derrota!

Avants de sortir de Marrakeix lo sultán va obsequiar ab un gran ápat al héroe de Calaf.

Y als postres, ó siga a l' hora dels brindis, va sortir alló de:—Marroquins y espanyols hem de viure agermanats, porque som pobles que tenim una mateixa sanch.

L' héroe podia afegir:—Y proba de que la sanch vostra y la meva es igual, es que menjo ab vosaltres, y ls catalans ben clarament ho diuen: «Afártam y digam moro.»

Lo nou ministre d' Hisenda s' diu Salvador de apellido.

Ja veurán com dintre de poch tindrem dos Salvadors célebres: el que va tirar las bombas al Liceo y l' que tirará entre cap y coll dels contribuyents un raig de contribucions.

Lo més trist es que ab tants Salvadors no s' veu per Espanya salvació possible.

S' assegura que D. Práxedes ha dit que si no li surt bé la reforma del ministeri que acaba de realisar, en aquest cas ne farà un de nou compost exclusivament de gent jove.

Ab una mica més será capás de anar a buscar ministros als estudis de primeras lletras, reservantse ell lo paper de mestre Titas.

¡Quánt cert es que ls homes quant més vells se fan, més criaturas se tornan!

D. Emilio está cremat ab en Moret; al veure que per ell especialment s' ha fet la crisis. En Castelar no li perdonará may la trastada que li ha jugat.

¡Pobra Espanya! ¡Quina inundació més empalagosa si arriban a topa y s' trenca aquestos dos pots d' arrop!

L' un es coix y l' altre guerxo y tots dos corren molt be.

¡De bestias assenyaladas Libéranos Domine!

Los carlins al últim s' han convensut de la conveniencia del casament del rey de las húngaras. Han dit los capitosos de la colla qu' era qüestió de assegurar la seva descendencia, y ab aixó, y sense considerar que l' seu amo te un noy per mereixer que s' diu Jaumet, sembla que s' han donat per satisfets, resignantse a aguantar la capa.

¡Benaventurats los mansos!

Jo crech sincerament que si es certa la lley del atavisme, lo pitjor que ls pot succehir als carlins es que neixin fills de aquesta nova uffió.

Perque mentres per la part de pare heredaran la inclinació que va donar lloch a la causa del Toison, per la part de mare heredaran la inclinació que va motivar la causa no menos escandalosa del Collar de la reina.

De manera que ls que intentin acostarse ls, será precis que prenguin la precaució de deixarse a casa l' rellotje y l' porta-monedas.

L' héroe de Sagunto ha quedat siliat alguns dias a Mazagán y sense poderse embarcar, a causa d' estar la mar terriblement alborotada.

La mar, en aquesta ocasió está donant exemple al poble espanyol. Al veure lo que passa, Espanya entera s' hauria d' alborotar.

La crisis ministerial, tal com ha sigut resolta, tenia dos objectes manifestos.

Primer: concedir la ganga més gran possible a las compayias de ferro-carrils, a lo qual s' oposava en Gamazo ab todas las sevas forsas.

Y segón: afavorir a un cusí de un nebot de 'n Sagasta, nombrantlo ministre de Hisenda.

Lo dia del jurament va saberse que D. Amós Salvador ja feya temps que tenia l' uniforme fet.

¿Y donchs, tots aquells traballs, tots aquells preliminaris, totas aquellas conferencias de D. Práxedes? No res: comedia pura.

L' entrada al ministeri de un parent de 'n Sagasta y l' nombrament del fill de D. Práxedes pel càrrech de subsecretari del ministeri de Ultramar, posan de rellén un fenómeno curiós.

Y es que l' actual régimen polítich descansa exclusivament en lo predomini de dos familias.

Tenim una familia que reyna: la dels Borbóns. Y un' altra familia que governa: la de 'n Sagasta.

¡Oh generositat del ilustre marqués de las Cinquillas! Lo fundador de la Fulla, del seu peculí, costejará l' viatge a Roma, en calitat de pelegrins obrers, a 20 mulatos de la Isla de Cuba, a 20 negres de Fernando Póo y a 20 indios de las Islas Filipinas.

Negres, mulatos, indios de color de oliva...

Tot aixó ho fa per donar més color a la pelegrinació obrera.

Per desviar l' atenció del públich de las bullangas ocorregudas al istiu, va provocarse la qüestió de Melilla.

Per desviar l' atenció del públich de la qüestió de Melilla, va conjuminarse l' envió de una embaixada a Marrakeix.

Per desviar l' atenció del públich dels resultats de l' embaixada a Marrakeix, va promoures una crisis ministerial.

Ara falta veure qu' es lo que s' farà per desviar l' atenció del públich de la crisis ministerial.

Apesar de que ben clarament se veu qu' está a punt de cumplirse l' antich adagi catalá:—De l' agulla al ou, del ou al sou, del sou al bou, del bou a la forca.

XARADA

Es negoció ma primera, la segona musical, prima-terza es, sens quimera, un edifici com cal.

Si una dos-primo rumias has de veure desseguit qu' es lo tot d' eixa xarada una prenda de vestir.

JOAN REDONDO.

ANAGRAMA

—Vols veni hermosa Margot a passeig a ran de tot? —Ab molt gust vindré Pasqual si 'm donas aquest total.

PEP GALLINAYRE.

TRENCA-CLOSCAS

D. PERE LLAR

OLOT

Formar ab aquestas lletres lo nom de un carrer de Barcelona WEBER.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla: vertical y horisontal: carrer de Barcelona. —Segona: los graners ne gastan.—Tercera: carrer de Barcelona.

J. REDONDO.

GEROGLIFICH

JANER X FEBER LI Fondas

J. M. BUXADÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. Monmany y T., Un Estudiant, Ali el tonto, J. V., Un Arrossaire, Esquellor, Cassa-Aranyas, Santiagueno, Lluís Guizán, P. Prats de Badalona, A. Hernández, Salvavidas, A. Mir, Noy Xich, Ordís Autap, J. Sedalec, F. Comas y Punt, J. de F., Viola petit, E. Lloenipa y Baldri Quirimbali:—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Weber, Lluís Salvador, S. Nés F., B. Verdager G., R. Chulvi G., T. Comas Puntí, L. Oscar Rimat y F., Noy de Sans, L. N., E. Bultó, P. Pedragosa y P. Nen Isidro, Mariano de Gracia, Un arrossaire, Fulano de Tal, F. S. Oliva Lleó y J. F. Durban:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Pau Clariana: L' idea es molt gastada.—F. Tiana: Va bé.—J. Pont y Espasa: La de aquesta senmana está millor.—J. Aragonés: Es fluix.—A. de Moragas: Acceptém un parell d' epigramas.—F. Lleas: Va bé gracias.—Un republicano verdadero: Per més que la considerém inmerescuda, agrahim la seva felicitació y creyém que la idea s' obrirá camí.—N. Gay Vieta: Gracias pel sen treball; pero sols tractantse de partits extraordinaris parlarém de un assumpto que no té prou interés per dedicarli una secció, tractantse de periódichs semanals com los nostros.—R. P. T.: Va bé, y gracias.—Rosella: Veurém de aprofitarla.—P. P. T.: En efecte, la carta anterior no va arribar al nostre poder. Apuntarém a aquell fulano en la llista dels timadors literaris.—J. de la Cruz: No podém aprofitar més que la segona.—Follet: Gracias per l' envió.—A. del Corral: La forma está escessivament descuidada.—M. Badia: Están bé y quedan admesas.—J. Rodríguez A.: No son del género dels nostros periódichs.—J. Fontseré: L' Ataro, que representava en Valero, no era 'l de Molière.—J. Usón: La majoria son profitables, encare que aniran millor si siguessin més concisas.—Un treballador: Farém lo possible per complaure' l en lo que de nosaltres depengui. Per enraonar del assumpto no sería mal que s' deixés veure per la llibreria.—J. S.: Ho tindrem present y veurém de parlarne en lo próxim número.—Un de la Mussara: La causa de no admétreli el logogrifo es porque ab la mateixa combinació 'n tenim ja en cartera.—J. G. G.: L' assumpto es gastat.—J. Staramsa: Va bé.—R. P. de Mi-quel: L' assumpto no té prou interés.—Pistacho: No 'ns acaba de agradar.—Salvador Bonavia: La xarada té un defecte: lo que s' refereix a la sílaba quarta no es exacte.—Japet de l' orga: Prefeririam lo género humorístich.—M. Morell y C.: Son fluixetas.—P. Giró y B. de V.: La versificació es molt desgabellada.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

Los dos principals actors de la comedia: *La Crisis*, fastigujan al pais fent putxinet-lis polítichs.

Doña Emilia (Celestina) després de tant treballar per colcá a en *Venturita* se queda ab un pam de nas.

Segons diuhen los *carcundas* s' ha casat tant sols per 'xó: per tenir molta *maynada* y no pérdes la llevar.

Al donar l' últim *addio* al Sultán y a n' en Garnith, no haventhi *Xampany* a taula, va fé un brindis aygualit.